

Недія не отговори на първѣтъ питанія на Главка, като мисляше какво да отговори, но изведнажъ шумътъ на безумныя страшенъ онзи смѣхъ я извадихъ отъ любовното ѝ безпокойствіе. Тя не можаше да види движеніята на полуденія, нито подскачаніята на непослушнытъ му крака, нито какъ той тичаше насамъ нататкъ безъ да са осѣща, безъ да познава; но тя чуваше да излѣзватъ отъ устата му фразы пресѣчени; безсмислени и непослѣдователны. Очудена и оплашена тя са затече къмъ него и като прострѣ рѣцѣ допрѣ са до колѣнѣтъ му, пригърнѣ ги и колѣнчи нажелна доро до сълзы и растреперана му продума,

— О думай, думай! не ма ли мразишъ? кажи ми. не ма ли мразишъ? отговори, отговори!

— Тако ми богынята на любовта! говоряше си Главкъ самъ въ омайванъето си, безъ да отговаря на думытъ ѝ, колко прекрасна, колко хубава е Циприда! Любовта намѣсто кръвъ пълны жилытъ ни съ вино. . . . Виджъ! ей-тамъ долу убиватъ самага Фавна като искатъ да ни покажътъ колко кипи и свѣти кръвта му. Ела близо при мене, дъртѣй боже на веселбата; Ты си възсѣднѣлъ на гърба на коза . . . не е ли тѣй? космытъ на коня ти сж коприняны! Парѣискытъ ждрѣбцы сж по долны на хубость отъ него, но трѣба да ти кажъ една дума; да, една дума трѣба да чуешъ; виното е много силно за насъ които смы са родили смъртны прекрасно зрѣлище! Зеленытъ лиственны вълны на планинытъ олувижъ живъ Зефира, одушихъ го, и сега спѣтъ! нито наймалко дыханіе залюлява шумата; гледамъ сънищата че си отпушчатъ крылѣтъ на онзи букъ и спѣтъ дълбоко, но гледамъ быстры воды които са стружтъ свѣтливо и мълчеливо пападне да, туй е изворъ, изворъ който пръска по въздуха водытъ си. Изворѣ възждѣленный, напразно са труднѣшь чрезъ сребърнытъ си рѣцѣ, не вѣрвай че щешъ сполучи нѣкога да угаснѣшь прекрасното слѣнце на моята Гръція . . . но коя жена са подава сега измежду гѣстыя онзи листакъ? тя носи на глава вѣнецъ отъ буковы листы а рѣцѣтъ ѝ държатъ стомна съ устата обръжта на долу, която полива цвѣтъя, охлиткы, свѣтлы воды, но виджъ я, виджъ я! никой не е видѣлъ таквози лице. Тя е чудна! само тя и азъ смы въ този лѣсъ, но смѣхъ не виждамъ на устата ѝ, лицето ѝ е строго, серіозно и нѣжно страстно. Увы! да бѣгамъ, тя е нимфа, тя е нѣкоя горска богыня. Който я погледне изгубва си ума (а) нека бързамъ да побѣгнажъ преди да ма открие!